

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಮ್ಮೆ ಗಮನಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ‘ದೇವಾಗ್ಂ ಐಪ್ಪಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮಿಸೆಸ್ ಸತ್ಯತಿಯವರ ಫೋಟೋಸ್ ಇವೆಯಲ್ಲವಾ? ಚೆಕ್ ಮಾಡಿದಿಯಾ?’ ಎಂದು ನನ್ನ ಮುದುಗನನ್ನು ಕೇಳಿದೆ.

‘ಯೆಸ್, ಸರ್... ಮಿಸೆಸ್ ಸತ್ಯತಿ ಅಂತ ಹೊಸ ಫೋಲ್ಡರ್ ಇದೆ ನೋಡಿ...’ ದೇವಾಗ್ಂ ಹೇಳಿದ್ದೇ ಗುಡ್ ಗುಡ್... ಅಂತಂದು, ‘ಸಿ ಯೂ ಗಯ್...’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಧಿಟಪರೊಳಗೆ ಅಡಿಯಿಸ್ತೀ, ಮುಲ್ಲಗೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೆ. ಆ ಹೆತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಿಮಾಭಿ ಸತ್ಯತಿ ಬಲು ದೃಸ್ತವಾಗಿ ತೋರಿಬಾದ.

8

ನಾನು ಧಿಟಪರೊಳಗಿನ ಬೆಳ್ಳಂಬೆಳ್ಳನೆ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಏಕಾವಿಕಿ ಮಿಕ್ಕನಲ್ಲಿ... ಯಾಕೋ, ಜೊರೂ ಚೆನ್ನಿನಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಎಲ್ಲವೂ ಬಿಳಿ. ಬಿಳಿಯೋ ಬಿಳಿ. ಬಿಳಿಯನ್ನೇ ತೊಳೆದು ಬಿಳಿಗೊಳಿಸಿದಮ್ಮೆ ಬಿಳಿ. ಗೋಡೆ ಸೂರು ಕಿಟಕಿ... ಮೇಬು ಕುಚೆ ಮಂಟ ಕವಾಟಿ... ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಬಿಳಿಯೇ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಬಣ್ಣವಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮೆ ಸ್ನೇಹಿತಿನಿಸುವ ಬಿಳಿ! ಸಾವೆಂಬ ಸಾವಿಗೂ ಈ ಪರಿ ಬಿಳಿರಂಗೇ ಅಂದುಕೊಂಡೆ!

ನಾನೂ ನನ್ನ ಬಟ್ಟೆ ಕಳಿಸಿ ಬಿಳಿಯುಡುಗೆ ತೊಟ್ಟು ಹೊರಬಂದು, ಶೃಂಗಾರಕ್ಕೆ ಅಣಗೊಂಡೆನಪ್ಪೇ... ಯಾರೋ ಕರೆದಂತನ್ನಿಸಿತು. ಹೆಣ್ಣು ದ್ವಾನಿ.

ಯಾರೆಂದು ಅತ್ಯಿತ್ತ ನೋಡಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಕರೆದಂತಾಯಿತು. ‘ಕೋಂ...’ ಎಂದು ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಮೊಟ್ಟಿಕುಗ್ಗೆದು ಕರೆದ ಕೂಗು. ತೀರಾ ‘ಕೋ’ ಅಲ್ಲ, ‘ಕೋವ್’ ಸಹ ಅಲ್ಲ; ಎರಡರ ನಡುವೆನಿಸುವ ಉಲುಹೂ... ಯಾರಿರಬಹುದು? ದ್ವಾನಿಯ ಪರಿಚಯವಿದೆ... ಆದರೆ ಯಾರದಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೇ?!

ಸಣ್ಣಗೆ ಬೆವರಿದೆ. ಸಂದುಗೊಂದುಗಳಿಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಕಂಪಿಸಿದೆ. ಏನೂ ತೋಚಿದಾದೆ. ಒತ್ತಾಯಿದಿಂದ ದ್ವಾತಿ ಶೇಖರಿಸಿ, ಕಣ್ಣಿಗಲಿಸಿ ನೋಟದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಟಳ ತಾಳಿ ನೆಲ, ಗೋಡೆ, ಸೂರು, ಕಿಟಕಿ, ಪರದೆ... ಎಲ್ಲೊಂದು ನೋಡಿದೆ. ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನಿಂದಿನ ಮಾತೇ ನನಗೆ ಕೇಳಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡೆ... ಇನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೋಡಗುವದೆನ್ನವಾಗ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕರೆದಂತಾಯಿತು. ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಹೆಂಡಕೊಂಡೆನಲ್ಲಿ... ಈ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲ? ಇಲ್ಲೇ ಮೇಜಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಾಳಲ್ಲ? ಹೌದು... ಈ ಮಿಸೆಸ್ ಸತ್ಯತಿಯೇ ಏನಾದರೂ ಕರೆದು—ಗಿರೆದಳೇ?

ಕಂಗಾಲಾದೆ. ನನ್ನ ಯೋಚನೆಯೇ ವಿಲಕ್ಷಣವೆನ್ನಿಸಿ ಬೆರಗಾದೆ.

ವಿಶ್ವಿತವೆನ್ನಿಸಿತು!

ಮೆಲ್ಲಗೆ... ಮೇಜಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದಾಕೆಯ ಬಳಿಸಾರಿ... ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮೆಲ್ಲ... ಮೆ... ಲ್ಲ... ಗೆ... ಹೊದಿಕೆ ಸರಿಸಿದೆ.

ಅಯ್ಯೋ ಆಶ್ವಯರ್ವೇ ಹೊದಲಾಯಿತು! ಗಕ್ಕನೆ ಗುಂಡಿಗೆಯೇ ನಿಂತಂನ್ನಿಸಿತು! ಧಸಕ್ಕನೆ ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ಜರೆದು ಸಂದೇನೋ ಹೇಗೆ? ಕುಸಿಡುಹೊಂದಿ!

ನನ್ನ ಹೊದಲ ಶ್ರೀತಿಯ ನೆನಪಾಯಿತು. ನಾಲ್ಕಾರು ವರ್ಷ ಒಡನಿಷ್ಟು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು ಹಾಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಪುಣಿಯದ ದೇವತೆ ಕಕ್ಕೆಗೆ ಕಟ್ಟಿಬಂದಳು. ಅವಳಿನ್ನು ಮನಸೊಳಗಿನ ಪ್ರತ್ಯಾಳಿಯಷ್ಟೇ! ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾಳಲ್ಲವೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಇವಲು ಯಾರು? ಅವಳೇ ಇವಳೇ? ಕೊನಕೊನದಲ್ಲಿಯೂ ಹೌದನಿಸಿತು! ಅಯ್ಯೋ... ಸತ್ಯ ಹೊದಲೇ? ಕಣ್ಣಿಗಳು ಧಾರಾಕಾರ ಹನಿದವು. ‘ಹೂ’ ಅಂತಂದೆ. ಹಲುವಿದನ್ನೇ, ಹುಯಿಲಾದೆನ್ನೋ... ತಿಳಿಯದಾದೆ! ಗೊತ್ತಿರದೆಯೇ ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕರೆದೆ. ಒಗೊಡಲಿಲ್ಲ!

ದೇವರೇ ಏನಾಯಿತು ನಿನಗೆ? ಏನಾಯಿತು ಇವಳಿ?

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ‘ಹೂ’ ಅಂತಂದೆ. ಈ ಸರ್ಟಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ಕರೆದೆ. ಉಹಹ್ಹಾಂ ಹೂ ಒಗೊಡಲಿಲ್ಲ!